

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Avall, que fa baixada

Després de molts anys de puja en el preu de les mercaderies, per fi s'ha iniciat la baixa. Ja fa temps que la premsa estrangera ens parlava de l'ona descendent dels preus. Aquí hi havia escèptics que no creien en aquesta ona i molt menys en la seva arribada a les nostres costes. Els preus ja baixen. Doncs avall, que fa baixada.

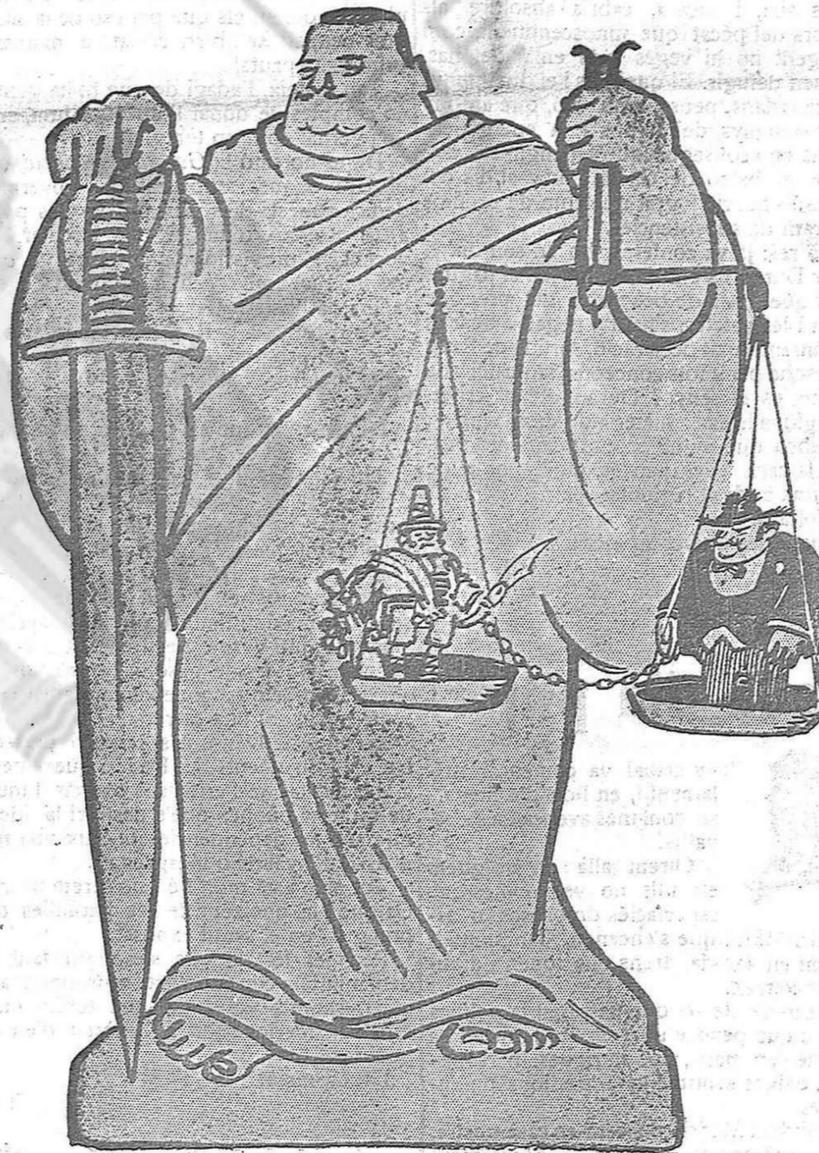
Els fabricants i els mercaders resisteixen més o menys heroicament a la baixa fatal. Treuen arguments d'haver comprat ells a preus alts les mercaderies. Aquests senyors no es recorden que quan vingué la puja, l'aprofitaren tot seguit. Aleshores varen vendre a preu alt els productes elaborats o comprats a preu baix. No poden planyè's ara de veure's obligats a practicar l'operació inversa. Si un fabricant o comerciant no vol vendre la mercaderia a preu baix perquè ell ha hagut de pagar preus alts, només cal anar a trucar a la porta d'aquells fabricants o comerciants que hagin tingut l'encert de preveure la baixa actual i no'ls hagi agafat aquesta amb el magatzem o la botiga abarrotats de gèneres. El públic no ha de pagar la culpa de la seva imprevisió.

El mercat mundial fa avui baixada. Els preus rellisquen avall. És inútil que els acaparadors vulguin deturar-los. Totes les seves maniobres no podrien fer altra cosa sinó allunyar algunes setmanes el moment de la baixa. I fins aquest allunyament pot ésser evitat per l'acció enèrgica de les autoritats que vulguin complir amb les seves obligacions.

Les darreres eleccions franceses

Si les eleccions de senadors haguessin estat generals, i no limitades a noranta vuit llocs, haurien apassionat tant com les legislatives. Se tractava d'accentuar dins del Senat l'orientació esquerrana, a fi de poguer contrariar la del Con-

Figures al·legòriques d'actualitat

La nova estàtua de la Justícia

grès, moderada, i donar la batalla a la reanudació de les relacions amb el Vaticà.

Qui ha triomfat? Després dels primers escrutinis, nosaltres vàrem creure en una accentuació de l'esquerra moderada, però els resultats oficials han variat el nostre judici, que va ésser, també, el dels diaris francesos. Així, els diaris socialistes i sindicalistes—*L'Humanité, Le Populaire, Le Peuple*—que en un principi escriviem no s'havia conseguit més que l'estacionament, a l'endemà rectificaven, confessant una lleugera tendència radical.

Heu's aquí, per a més concreta comprensió, l'estat definitiu de les eleccions.

Diferències:

	Sortits	Elegits	De més	De menys
Monàrquics	8	3	—	5
Republicans moderats	13	13	—	—
Radicals i radicals socialistes	49	45	—	4
Republicans d'esquerra	24	26	2	—
Republicans socialistes	4	11	7	—
	98	98		

Els que més perden són els monàrquics. Els radicals socialistes, partit que prepondera en el Senat, en lloc de guanyar llocs, com se creia, en perd quatre. En canvi els republicans socialistes guanyen set llocs. Però de noranta vuit senadors elegits, quaranta cinc són radicals, i onze més socialistes. De manera que encara que's prescindeixi dels republicans d'esquerra—republicans de centre—prop dels dos terços dels senadors elegits, són dels tinguts pel conservadurisme nacional francès, bolxevitzants.

Però no creiem que influeixi aquest petit «coupe de barre à gauche» en la política francesa. A Leygues dimisionari, succeirà un altre president més moderat i nacionalista. Segurament En Poincaré. França, malgrat l'adhesió a la III Internacional del seu socialisme, adhesió decidida per reacció contra el medi, cada dia avença més, cap a l'extremisme aburguesat. Dins dels socialistes, dins de la Confederació General del Treball hi batega el patriotisme de defensa nacional. França, fins sota les banderes roges, segueix, espiritualment en el 2 d'agost de 1914. Per ventura no fa un any que va ésser absolt l'assassí d'En Jaurés, com una ratificació solemne i nacional del crim?

PARADOX

“Joan Dalla”

Succeeix tot sovint, a la premsa diària, que és ressenyat amb tots els seus detalls un iet que no ha arribat a succeir. S'anuncia un míting, una conferència, un enterrament o una estrena. I el repòrter encarregat de fer la informació, té peresa d'assistir personalment a l'acte o a la cerimònia, i escriu unes quantes ratlles explicant allò que no ha vist. Però si per una casualitat malastruga, aquell acte o aquella cerimònia han estat sospesos, la ressenya del repòrter apareix així com així. La planxa està feta.

Amb l'estrena de *Joan Dalla* no ha passat cap d'aqueixos incidents. Tots els repòrters i tots els crítics es varen assabentar a temps de la suspensió de l'esdeveniment teatral que a Novetats es preparava. Però si un repòrter o un crític hagués escrit en qualsevol diari unes ratlles d'última hora que haguessin dit: «El nou drama del genial poeta don Angel Guimerà ha obtingut un èxit extraordinari», el clixé periodístic hauria estat en aquest cas ben aplicat.

El nou drama d'En Guimerà ha obtingut un gros èxit. No ha arribat a estrenar-se damunt les taules del teatre; però aquests dies se'n parla més que si s'hagués estrenat. Els privilegiats que han vist els assaigs de l'obra no donen l'abast a satisfer la intensa curiositat dels barcelonins per saber l'argument de *Joan Dalla*, i sobretot per conèixer detalls d'aquelles escenes, paraules o moments que poden haver estat causa de la suspensió.

La versió oficial, sortida dels propis llavis del general governador civil de la província, és que el nou drama d'En Guimerà és «perillós per les seves tendències exaltadament nacionalistes». Per això la seva suspensió té un caràcter definitiu. Aquesta versió ve completada per altres versions particulars, que atribueixen un paper decisiu a l'actitud de determinats elements davant de l'estrena de la producció guimeriana.

Joan Dalla, en el moment de penetrar a l'escena nacional de Catalunya, ha trobat tancades les portes del teatre per ordre del governador civil. Però se li han obert les portes de totes les cases catalanes. L'espectacle públic del teatre serà substituït per la fruïció íntima de la lectura en les llars i en els llocs de reunió. El tiratge que obtindrà, de segur, *Joan Dalla* imprès, constituirà una manifestació de sentiment catalanesc, tan eloqüent, ja que no tan sorollosa, com la que s'hauria produït en el teatre davant les representacions d'aquesta obra que sense haver-se estrenat ha obtingut un èxit extraordinari.

FULMEN

Ço que havia de passar

La lliçó donada pel senyor Martínez Anido al Ajuntament, és de les que formen època. I de les que amb més gust ha vist l'opinió pública, cansada de la passivitat—per a no dir complacència,—de que en matèria de subsistències han vingut donant mostra els estaquirotos, ahir pretenciosos i avui ridícols, que seuen als escons del Consistori.

La premsa, la ciutat en pes, han apel·lat a tots els extrems imaginables, amb tal de lograr que'ls regidors, l'Alcalde, la Comissió de Proveïments donguessin senyal de vida en altres assumptes que no siguessin el joc de comparses i comarses, tant plaent als que governen la sinia municipal. Aspiravem tots, a que l'Ajuntament s'espolsés la son de les orelles, emprement una política de abastiments que refrenés la gana desmesurada de agabelladors i venedors. El que menys, hauria volgut veure al Municipi, suprema representació de Barcelona, fent sentir la seva autoritat davant les conxorxes pactades entre els pescadors d'aigües brutes, que aprofiten tots els contratemps i totes les desgràcies, per a plomar i arrencar la pell al infeliç consumidor.

En aquest punt ha fracassat l'Ajuntament d'una manera sorollosa, sense que per a

dissimular el bunyol valgui al apel·lar a subterfugis i a excuses de mal pagador, que si algun efecte produeixen, és precisament deixar al descobert la conducta dels culpables.

Avui, al veure's al damunt la pedregada, a l'hora en que'l poble s'encara amb els seus representants al Municipi fent-los avinent la seva ineptitud, es despengen els acusats dient que si no han fet quelcom més que autoritzar augments en els articles de primera necessitat, ha sigut per manca dels medis indispensables per altra cosa. Que si han consentit els agabellaments, les sofisticacions i defraudacions, es deu a que no disposa la Corporació Municipal de la força necessària per a actuar en forma distinta.

Camàndules. Històries que no poden convèncer ni al conserge de la *Lliga*, en el supòsit de que sigués aquest respectable ciutadà, al que no conec si no és per a servir-lo, el més tou i confiat de tots els soldats regionalistes.

L'Ajuntament ha assistit creuat de braços al desgavell provocat i mantingut per agabelladors i venedors de queviures, per la raó poderosa de que li ha donat la gana. Perquè ha volgut, senzillament. Perquè tenint-se la majoria dels regidors per intel·lectuals, han pensat que el problema de la menestra escapava a la seva acció. Per raons polítiques, per mandra, per inèrcia, o per lo que sigui, excepte per a la manca de autoritat que indugudament invoquen. Hi ha hagut Ajuntament que ha recabat i obtingut autoritzacions especials per a actuar i decidir en l'assumpte. L'apoi que s'ha facilitat a altres, no havia de negar-se al Municipi de Barcelona, cas de que decidís aquest intervenir seriosament en el problema.

No n'hi ha prou amb citar els preceptes que regulen les funcions dels Municipis en matèria de subsistències, per donar al veïnat idea de lo migrat de la esfera en que l'Ajuntament es mou. Cal afegir: *Hauríem fet això i això altre, vam topat amb tal i qual obstacle. Teníem preparat allò, i el Governador, el President de l'Audiència, el Pare Sant, Déu que sigués, varen impedir el portar-ho a bon terme.*

Sols així, i encara, cabria absoldre als regidors del pecat que innoçentment, com si la gent no hi vegés més enllà del nas, pretenen defugir. El que més i el que menys dels ciutadans, pensa, amb raó, que amb la meitat o menys, del temps i la energia esmerçats en aconseguir que's pengin els domassos al balcó de Cà la Ciutat el dia del Corpus, s'hauria lograt quelcom de profitós en el ram de subsistències.

Però res: ja va confessar-ho en son dia el senyor Durán i Ventosa, al dir que si hagués pensat que havia de ocupar-se del preu de la carn i les patates, s'hauria negat a anar al Ajuntament. Aital declaració, sortida de llavis de persona per a tots conceptes tan qualificada com ho és el senyor Durán, diu el criteri dels regionalistes en matèria de subsistències.

Celebro que sigui precisament amb motiu de la carn i les patates, que'l po' le de Barcelona cridi al regidors:

—Volta'ls!
Hi ha coses que estan escrites.

B. DE R.

Cada dia pitjor

'any actual va començar malament i, en lloc d'esmenar-se, com més avença més s'espantilla.

Girem allà on volguem els ulls no veiem més que espectacles dolorosos o asquejants. Mines que s'encenen, bancs que's declaren en fallida, trens que topen i diputats que xerren.

Enterar-se de lo que passa en la política és pitjor que pendre un vomitiu. Ja no hi ha ideals de cap mena, sinó intrigues, personalismes, baixos sentiments i passions desenfrenades.

Si oblidant Madrid pensem en casa nostra, encara augmenta el fàstic. L'Ajuntament popular de Barcelona està fent un paper que faria riure si no resultés tan perjudicial per la nostra salut i les nostres butxaques. La *Lliga* que té majoria a la nostra Corporació Municipal, està demostrant que no sap ni vol fer política renovadora. A les seves

mans Barcelona s'està convertint en una *Corte de los Milagros* més perillosa que la barriada de París fantasiada per Víctor Hugo.

Als mercats tothom vigila i ningú veu res. I quan el Governador fa una revisió dels pesos i els troba curts, resulta que és l'Ajuntament mateix els que'ls proporciona curts, sens dubte perquè els pobres venedors se guanyin millor la vida. No n'hi ha prou amb que els infeliços peixaters comprin a deu cèntims lo que venen a sis rals, sinó que encara necessiten donar les terces de nou unzes. I el poble, que reventi!

Convindria que s'anés esbrinant a qui aprofiten tots aquests *tarugos* que fan la gent de baix per a veure fins on s'arribaria quan se tractés en serio d'exigir responsabilitats.

A ben segur que veuríem confirmats aquells versos d'En Leopoldo Cano i podria notar-se de quina manera

«el tirón que da el presidio
se siente en el ministerio.»

Però no hi ha por de que passi res. En aquesta cadena de copdícies i urpades, l'un ajuda a l'altre i entre tots fan un bloc tan dur que l'espasa de la justícia s'ni ompla d'osques quan intenta ferir-lo.

JEPH DE JESUS

Aquest número ha passat per la censura governativa

La boca per mesura

ANT com es parla de la carestia del paper, de la necessitat d'abreviar els escrits, de reduir lo que tingui que exposar-se, d'aprofitar l'espai, i tan deplorable exemple com donen els que per raó de la situació que ocupen semblen cridats a marcar els primers la pauta!

Tan mateix, l'adagi de que hi ha gent que en comptes de donar llum dona fum, enclou una veritat com un temple.

Digui-ho sinó la *Gaceta de Madrid*, orgue oficial i el més autoritzat del govern, que dedica aquests dies passats dugues pàgines a la inserció d'una R. O. circular, convocant la provisió d'una plaça de *obrero aventajado* amb destí a no recordo quins tallers de l'Estat.

Acompaña a la R. O. de que parlo, una còpia del programa a desenrotllar pels aspirants al càrrec, que els dic jo que n'hi ha un feix.

L'exàmen a que els opositors s'hauran de sotmetre, té el caràcter de teòric i pràctic.

Amb tal motiu, s'exigeix als sollicitants una suma de coneixements tan realment extraordinaris que dubtem hi hagi qui es senti amb forces per a afrontar la prova.

L'obrer aventajat que's calci la prebenda, ha de saber res menys que aritmètica, en el seu grau màxim; tanta geografia com En Reclús o En Juli Verne, electricitat com el propi Edison, motors de gasolina, dinamos i mil altres aparells qual coneixement aïllat representa per si sol una carrera.

En nom de Déu que's procuri perfeccionar els instruments del Poder; que s'atengui a la capacitat dels cridats a exercir funcions de caràcter públic; que's desterrí la idea de que són les dependències oficials una mena d'Assil d'invàlids o incapacitats.

Tot això està molt bé i no serem nosaltres els que ens queixem de les garanties que's prenguin en el sentit exposat.

Però el fet de que s'escrigui tant i es demanin tals coneixements a un obrer aventajat, sembla voler dir que tenim en les esferes superiors tot un exercit d'enciclopedistes.

I francament...

TABER

Impressions del Port

Al amic Joan Desclot

Encara que el sol sigui vida, si et fos dat caminar un jorn d'aquests calurosos per l'inacabable via dels molls del carbó, la reverberació dels raigs solars damunt la pedra blanquinosa ferint-te la vista i l'atmosfera asfixiant, i la ruentor dels empedrats, de segur que com jo et faria pensar si l'astre rei és un fill de Satàn, escampant foc a la terra.

Apartat del cor de la ciutat, lluny ben lluny, s'extén un camí de calvari que sembla volguer aplastar la mar: Es el moll del carbó; el barri de la pols, la suor i l'engúnia.

Aprop de les aigües quietes d'aquest moll i on atraquen les barcasses i remolcadors, s'hi formen les rengleres dels barrils, sacs, mercaderies, desferres i carbó; i per damunt de tot això que representa una necessitat i un esforç, s'aixeca l'immens teixit dels pals i cordams dels vaixells, els potents braços de les grinyolantes grúes i les compactes siluetes de dies, ponts i dreçanes. A l'altre part tancant la fúria de les aigües lliures, s'hi forma un macis mur de pedra, a quina massa, a intervals s'hi obren ombrívols cavernes; són les tavernes-restaurant on van els homes-pària bruts i suosos a fer-hi el seu àpet del matí; el dinar d'uns menjars excitants, carregats de pebre, que asseca llurs goles i els dona una set asfixiant. I beuen, beuen molt fins a pagar la set que mai apaguen, i criden, gesticulen i canten; canten l'aixafament moral i l'aniquilament dels seus cossos, i plens d'un fals optimisme reprenen el treball cansat amb noves forces tot cantant, suant i sofrint. Al cap-vespre, quan la morbositat de les begudes, del sol cremant i del treball fatigós podria traçar una ratlla de reflexió en els seus fronts de martres, senten la necessitat de viure uns instants, que els fills afortunats de la vida, els heredats, els etèrns inútils, disfruten; i ells que pateixen i treballen més dret tenen a gaudir-los i per això cerquen esplai a la taverna i al bordell per acabar d'aniquilar-se, tot cantant, tot rient i tot maleïnt.

J. VERGÉS TABERNER

D'AQUÍ I D'ALLÀ

Vuit dies fa solament que les Corts estan obertes, i ja hi ha hagut onze escàndols i quatre agarrades sèries.

De lleis útils al país, per ara allí no se'n resa; als «nostres» representants sembla que això no'ls du pressa.

—Altres cop van a reunir-se els tres grans doctors.

—Ai, ai!
No deiem que l'«interfecte» ja estava bo?

—Ho va semblar. Però ara el de París troba que una cama se li ha inflat, el de Londres assegura que té quelcom a les sangs i el de Roma creu que el fetge se li està desbaratant.

—Pobre pacient! Ja és de planye! Simultàniament, tres mals!

—I tres metges a curar-lo... Com el deuran marejar!...

—Quin disgust per la família!
—I quin compte, al cap d'avall!

Els socialistes d'Espanya cada dia estan renyint; els socialistes francesos han quedat partits pel mig. «Obrers,—crida En Marx—reuniu-vos!» però, l'adagi ja ho diu: no hi ha sort més incurable que aquell que no vol oír.

Sembla que ara es va a arreglar això de les subsistències; sembla que hi ha viu desig de resoldre bé el problema; sembla que l'autoritat va a intervenir-hi amb mà ferma i sembla que al cap i al fi... no passarem d'aquest *sembla*.

Un fulano va a obrí un bar, i, escamat per lo que sent, té una idea lluminosa, i la diu al seu fuster:

—Jo, a la botiga, volia posar-hi uns quants bancs...
—I què?
—Que he pensat una altra cosa: no estic per bancs; ¡tamborets!

D'això se'n diu homes vius i poc amics de badar!
Per Madrid es conta que un dels novíssims diputats, així que arribà al Congrés, tot dret se'n va anà a trobar al president interí, i amb l'aire més natural, portant-lo cap a un recó, va dir-li: — Escolti, que sap els cent duros d'aquest mes, quin dia els podré cobrar?

C. GUMÀ

Com s'ensenyava a fer ballar els galls

Un secret que no's pot dir

En Pere «Ballagalls» que li deiem, era un vell soiterot, morenàs, llarc i prim com un misto de vigilant; home de molts oficis i com vulgarment se diu: «home de molts oficis... gandul segur».

I si és cert que no sabia fer res de res, perquè ell ja ho volia això, era un home de aquells que estan dotats d'un enginy extraordinari. No és que no li agradés treballar; el cohibien les lleis subjugadores d'un ofici, fos aquest el que fos; ell no perdia el temps protestant de la tirania burgesa, anava més lluny, protestava de la tirania dels oficis.

—Jo no he nascut per a ésser esclau del treball! — deia.

I tants de treballs com el tenien esclau! Però hem dit que era home enginyós. An ell el preocupava més els moviments que feia una formiga que no pas els que feia una locomotora moderna; l'interessava més el tremolar d'una fulla al arbre, que no pas el tremolar de la Terra. Era així: extravagant, però a l'inversa; no l'entusiasmaven les coses grosses, el subjugaven més les coses petites.

Ja de petit li plavia agafar sargantanes, emborratxar-les amb tabac de borilles i ensinistrar-les a tocar la guitarra, cosa que feien les bestioles un cop posades de panxa al sol; com també a l'istiu caçava, a cops de canya, rates-pinyades i després les feia parlar, deia ell, posant-les-hi un misto encés sota el trasero.

—Domar lleons— deia despectivament, — no té cap mèrit. El mèrit és domar formigues, pusses, mosquits... tots aquests petits súbdits del gran regne animal.

Darrerament el vaig trobar i em digué: —Saps que he trobat un truc que'm penso que mai més me quedaré sense menjar mongetes!

—Què'm dius! Vols dir que recuperaràs els àpats que portes endarrerits?

—Sobradament, — contesta arxiconvençut.

—Doncs explica't, què és aquest filón mongeteril que has descobert?

—He posat acadèmia...

—Fent de mestre, vols menjar? — vaig interrompre.

—Espera't. Acadèmia d'ensenyar galls a ballar. I ballen, vaja si ballen!

—Noi, no l'entenc.

—Veuràs, vina a casa.

I anarem a casa de la seva dispesera, no d'ell, perquè era també home dels que estan destinats a no tenir-ne.

Ja allí me feu seure i em digué formal: —Tu mira i calla. Ara veuràs el saló de pràcticas.

Entrà dins del seu quarto i sortí desseguida amb una mala gaviota, feta amb quatre fustes velles i uns filserros rovellats, més vells encara que les fustes, gàbia d'uns 80 cm. cúbics de tamany, amb obertura només al davant. Deixà el misteriós artefacte damunt d'una taula que parlava del temps d'En Felip V, entrà altre cop dins del seu quarto i sortí amb un gall sec, un exemplar

anatòmic vivent, com si diguessim un *gallo de Morón*, però amb menys plumes i més poques carns, i el posà dins del *Salón de pràcticas*.

—I ara veuràs com balla, — digué trencant l'espectant silenci que jo guardava.

Entrà resolutament per tercer cop dins del quarto nomenat i surt amb una guitarra vella, enrogallada, falta de cordes, guitarra digna de figurar en un museu, tant de *il·lo tèmport* era...

Se posà a tocar-la i amb veu escardalenc cantà amb entusiasme:

Quan el pare no té pa
la canalla, la canalla,
quan el pare no té pa
la canalla fa ballà.

Com que'l gall, amb tot i anar lleuger de roba no estava per ballar, el nostre home se indignà i posà un objecte sota la gàbia, tornà a tocar i cantà fort i el gall començà a ballar el *zapateado* admirablement. Aixecava les potes, saltava, remenava el cos... allò era un Pepeta Pamies, un Napierkouska.

I ell vingà cantar i tocar, i el gall balla que ballaràs.

L'emocionant espectacle durà llarc rato.

—Què't sembla? — em digué per fi, mirant-me fit a fit amb aire triomfador.

—De primera, noi. I com t'ho arregles?

—Home... ja t'ho diré, però no descobreixis el secret a ningú. El misteri està amb aquest objecte que ara he tret de sota la gàbia, però la bèstia es creu que és la guitarra que l'obliga a ballar. Ja has vist que primer no ballava, però després sí, que ha ballat, eh? Doncs ara, tantes vegades com veurà que agafa la guitarra, ballarà, veuràs.

I agafà la guitarra que havia amagat i cantà tocant-la:

La Paula té unes mitges, etc.

I efectivament, el gall al veure-li polsar la *decano* de les guitarres, se posà a ballar follament; darrerament fins fora de la gàbia també ballava al veure l'arcaica guitarra.

Fer ballar als galls el *zapateado* com una *ballaora* andalusa de les més refinades, era un fet. Veritablement En Pere «Ballagalls» tenia les mongetes assegurades, el seu plat *favorito*.

Se m'acostà misteriosament a cau d'orella i em revelà el secret.

—Doncs el mètode és ben senzillet. L'objecte que col·loco sota la gàbia no és res més que un llumet d'esperit encès; com que el cul de la gàbia és de llauana, s'escalfa i és clar, al sentir el gall l'escalfor és quan salta i balla, com si tingués panallons als peus...

Això em digué, però em recomanà no divuigués el secret; i com jo sóc persona callada... no el dic.

JOAN PASCUAL

MIRACLE!

Cert rector de alta muntanya magre com un bacallà, es queixava a un seu colega de que no feia cap ral i aquest que era un *viu* de marca aixís li va contestar:

No sé pas noi de què't queixas si això és *terreno* abonat per a fer-hi una vinyeta qual vi no l'acabaràs.

—Vols dir— ell li contestava— que'l que dius és veritat?

—Ja ho crec! i amb no gaire gasto.

Escolta i et convenceràs. Te'ns ací alguna persona reservada? —El sacristà.

—Disposes de butifarres?

—Al sostre hi ha el porc penjat.

—Mans a l'obra que la vinya per si sola sorgirà:

Busca ara un recó ferestec del poble un xic allunyat i el sacristà sens fer fressa de la plaça al lloc mentat, al ser fosc, va i arrocega les butifarres i... clar!

los goços allí acudeixen enllaminits rastrejant per a descolgà'l *tocino* que ell ha posta ha soterrat i aixís treballant el *quento* uns quince dies cabals, fent que la *cosa* s'embombi vas tú l'atenció cridant del poble, sobre el que passa en aquell recó isolat on els goços esgratinen la terra folls udolant...

Allavores tú els congregues en la casa rectoral per parlar-los del *misteri* que porta al poble intrigat.

Dit i fet, se reuneixen, i com pastó amb llur remat vas al lloc; els fas l'*article* dient-los per acabar que a ton parè el millor fora obrí el terreny a parpal per esbrinar lo que tanca aquell clot predestinat.

Se fa aixís i... oh! sorpresa! el parpal del sacristà fent als aprem posà al aire un *fantoche* escarbotat

—Miracle! miracle! — exclames senyan-te i resant bo i baix—

I a poc els dius: Feligresos havem de vení a cercar en processó aquesta *imatge* per a dur-la a lloc sagrat i per això, fer deuriem des d'ara aquí, encapselar una suscripció per fer-hi, sigui xica o sigui gran, en eix lloc una capella...

Em secundareu germans? en tant que tú bitllo, bitllo poses un paper de banc, fent que la bacina corri ençà i enllà sens parar visitant pobles i viles i masies i ciutats, extenen la propaganda en diaris, circulars, endressant arreu misives implorant o demanant almoines per fé una ermita o capella que, és igual en qual obra a balzegades un *hu* per cent gastaràs del diner que així es recaudi, i el demés cap a la *ba*.

que no vé d'una centúria l'*aixec* d'un església a un Sant!

—Què't sembla, minyó, la vinya?

—Va bé, la vaig a plantar.

S. BRUGUÉS BERTA

REPICS

Torna a haver-hi mar de fons entre els tradicionalistes i jaumins amb motiu del resultat d'una Junta solemne a Lourdes, junta que fou presidida pel propi Jaumet.

Sembla que el secretari polític del pretendent, ha sigut desautoritzat per complet.

Sí, vaja... un cul com un tomàtec, pobre senyor Larramendi.

Ara podrà fer un anagrama amb el seu nom, i d'aquí endavant dir-se *L'erra mendí*.

Demà, diumenge, els demòcrates federals històrics honoraran la memòria dels màrtirs de la primera República, anant a portar flors i rams de llorer, al cementeri de Sarrià.

Sembla que enguany es donarà al acte tota la transcendència que un tal homenatge es mereix.

Els federals es reuniran a les onze del matí.

El baró de Güell, diputat per Arenys, publica un manifest dirigit a «tots» els súbdits del districte.

Per suposat, que els interessats ni menys el llegiran.

Els té massa mal acostumats amb altra mena de documents de més contundència: els bitllets de banc.

En una paraula, que prefereixen els papers pre-electorals als papers post electorals.

Llegim:

«El señor Cambó ha salido para Inglaterra. Deu haver anat a arranjar la qüestió irlandesa.

A benefici dels centralistes anglesos, naturalment.

S'ha publicat i repartit un follet explicatiu de les trampolines i martingales posades a joc pels cacics ministerials de Tortosa per a birlar l'acta d'En Marcellí Domingo.

Val la pena d'enterrar-se'n i prodigar-lo, perquè és quelcom «edificant».

En el terme de pocs dies han fet suspensió de pagos dos importantíssims bancs de Anglaterra, un de Suïça i un dels Estats Units.

Es lo que diran els compta-correntistes del nostre Banc de Barcelona:

«Mal de molts, consol de ximplers.»

Don Alfons Sala i el marqueset de Olérdola, han anat a Madrid a rentar la roba bruta de les respectives actes davant del Tribunal Suprem.

Què hauran fet les patums justicières quan se trobin amb tanta caca entre les mans?...

Tapar-se el nas?
Abocar-hi tota la legia de cà'l «Fénix»?
Hi han drapets que, de tan porcs, no poden rentar-se. Lo millor i més higiènic és llençar-los al W. C.

Pobres lladres de balança i mitja cana!
Estan ben bé de males, aquests dies.

A corrúa feta els porten a la Model, amb aquella alegria per part dels consumidors.

—Ja era hora que's fes justícia, i de la bona! — exclama el poble, vindicat.

I total, què feien els sants innocents, els angelets bufadors?...

Robar a la descarada?...

I què?

Si això ho fan ministres, diputats i regidors. Qui directament, qui indirectament tots ajuden al «robo descarat» de acaparadors i monopolitzadors; que són l'esca del pecat de la gran guerra social que patim ara.

Duro y a la cabeza, doncs, senyor Martínez. Que no siguin les cues d'arengada les que solament rebin; al cap de lluç!... al cap de lluç!...

Un robament importantíssim hi hagué l'altre dia a les Oficines de Correus de Barcelona.

Més de seixanta mil duros, extrets de la dependència de «Objetos asegurados».

No hi veiem el «seguro».

Es a dir, sí; el «seguro» ha estat pel pispa desprecupat que ha tingut la barra de arrambar amb tan cacau.

Un *seguro* de vida, que Déu n'hi doret.

Diuen del Marroc que els espanyols han guanyat una «buena posición».

Per a guanyar això no cal pas que's moguin de la península.

I sinó que ho preguntin a qualsevol cigronaire *nouveau riche*.

S'ha de anar a Africa per a conquistar una «bona posición»?

I cà... Ells, els moros els fan aquí.

A Madrid, la carn acaba de pujar una pesseta per quilo.

I doncs aquella «ola de baja»?

Ola, ola!...

Com està?

Per ara bons, gràcies!

Que prenguin paciència els madrilenys; pensin que quan ells hi van, nosaltres ja en venim.

I quan allí els venedors pugen, aquí ja van escales; avall. I de cap, que'ls fa baixar, el senyor Martínez.

L'il·lustre coixet, senyor comte de Romanones, acaba de publicar un llibre.

En ell parla del Exèrcit i de la Política.

Sí, vaja, precisament de les dues coses en que no hi toca pilota.

Parlés de les mines, encara!

Amb les mines que l'han enriquit, sí que hi deu entendre.

El senyor Puig d'Asprer, tot ple de desenganys, se'n va a viure a Madrid.

Ja ho havia de fer fa a lo menys setanta anys, per glòria del partit.

Un membre de la monarquia, l'infant don Antoni de Orleans, ha fet declaracions, mostrant-se acèrrim partidari d'En Lerroux.

Qüestió d'agraïment.

D'agraïment, sí. Perquè si ara un senyalat monàrquic apoa al *soi dissant* al república, és perquè aquest, abans, indirectament ha apoiat a la corona.

Un d'aqueixos dies es reuniran els prohoms de la Unió Monàrquica Nacional per a decidir què han de fer quan s'apropin unes altres eleccions polítiques.

Què han de fer?

Ai, caram!

Molt senzill: Plegar el ram.

Diàlegs en el bugader dels pecats:

—M'acusa la consciència d'haver robat tres pessetes al meu principal.

—Desgraciat!... Tu aniras al Infern de pet!

—M'acusa la consciència d'haver estafat sis milions als meus acreedors.

—Desventurat!... Deixa'n la meitat per a bones obres, a la Santa Mare Església, i mirarem de salvar la teva ànima.

En premsa:

ALMANAC

de

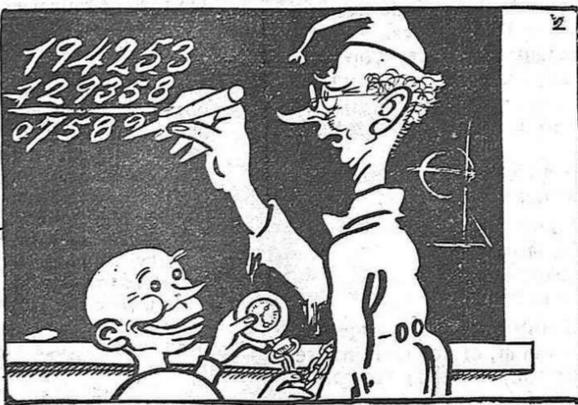
La Campana de Gràcia

per a 1921

AUCA DEL ACAPARADOR DESALMADO

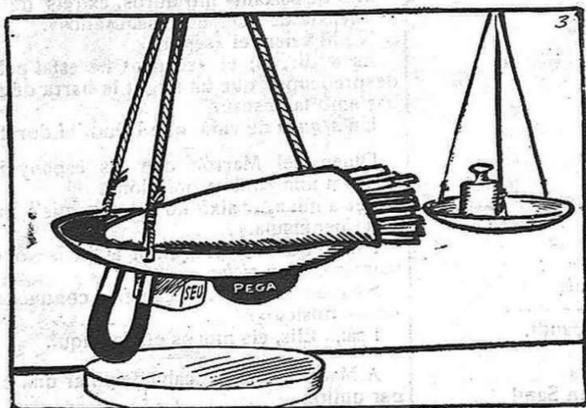
Cuando era nene de cría ya pispaba el que podía.

En «sustracción» es tan diestro que sabe más que el maestro.

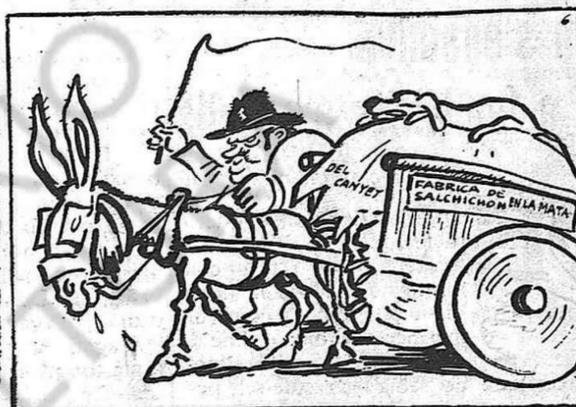
Crece más y el muy taimado toma un puesto en el Mercado.

Bajo su balanza fiel pone trampas a granel.

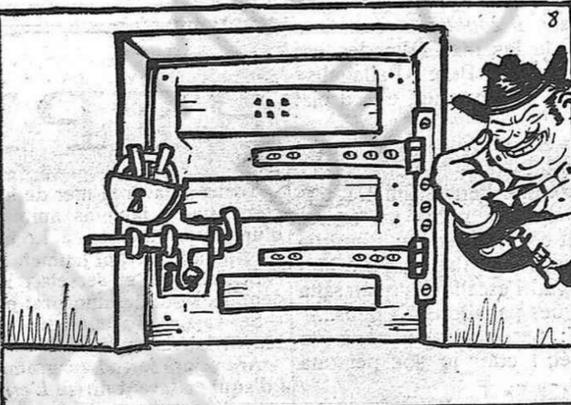
Al tocino mete mano y engorda como un marrano.

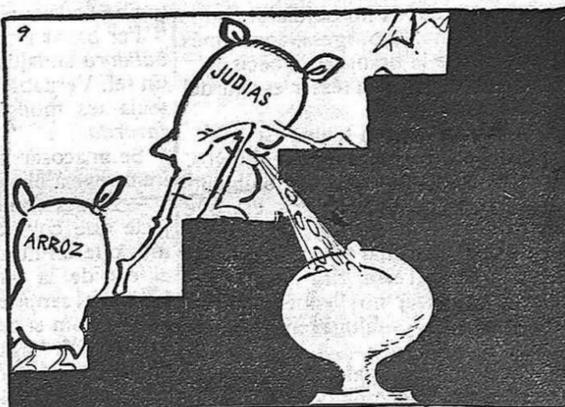
Ingerta en los embutidos carne de asnos fallecidos.

Con gran tesón y constancia manda géneros a Francia.

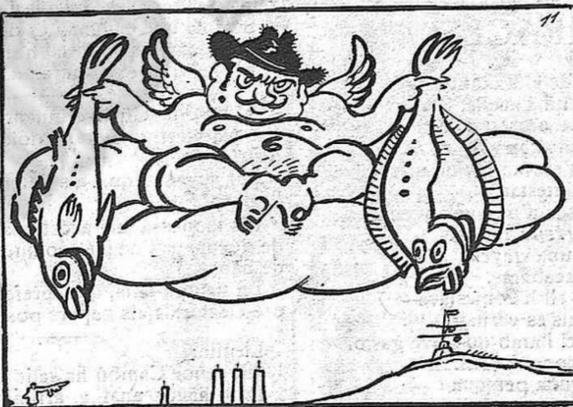
Los huevos que van barato los esconde sin recato.

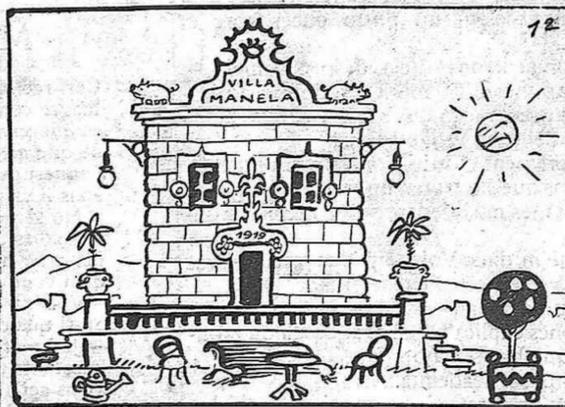
Cuando suben las monchetas gana miles de pesetas

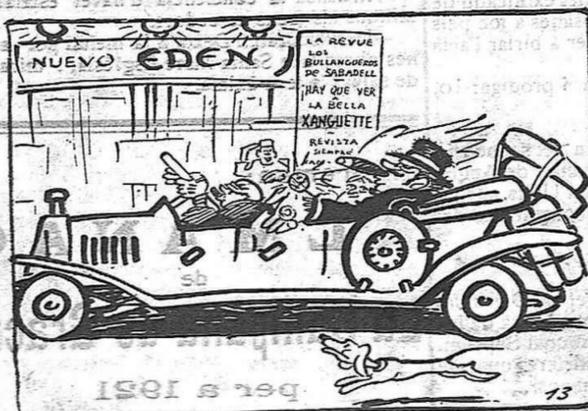
Como es hombre de bemoles acapara hasta las coles..

Por él va caro el pescado tanto el llús como el languado.

Con el dinero que roba se finca en la Bonanova.

Siempre va en auto al Eden y se vuelve «gente bien».

Más su banco ¡ai! la diñó y pobre otra vez se vió.

Mejor le ha valido así, porque iba a acabar aquí.